

Az október-végl/november-eleji napok az iskolásoknak az őszi szünetet jelentik, de a felnőtteket is megállásra készítetik, hiszen az őszi utolsó hónapja "mindenszentekkel" és "halottak napjával" kezdődik. Ezidőtájt általános a temetőjárás.

Ezekben a tömegeket megmozgató emlékező-napokban minden mássá válik, kicsit megváltoznak benne az emberek is. Ilyenkor többen "tévednek be" a "Mindenszentek" tiszteletére mondott misékre, s még a protestáns templomok látogatottsága is érezhetően megélnéül – elvégre okt. 31-ike a Reformáció ünnepe.

A temetőbe menni kell!

Sokan érzik ezt így. No nem azért, hogy fellendítsék a koszorú-árusok forgalmát és nem is azért, mert a "falú szája megszóláná őket" – erre elég kicsi az esély, hiszen a harmadik évezred elejére a falu is meglehetősen "elurbánosodott", s egyébként is hol vannak a tradicionális kontroll-közösségek(?) – sokkal inkább a *találkozás* miatt. A kőbe zárt múlttal való szembesülés ugyanis egészen más dimenziókba helyezi az ember nyüzsgéssel teli életét...

Az elmúlás szele – érzékenység és egyéni sors-tragédiák mértéke szerint – kit korábban, kit később, de *elér*. Ez a *sél-ütés* mindenféleképpen respektet teremt, értéket minősít, s attól függően, hogy ki mennyire tudja ezt az "elmúlás-törvényt" a maga világlátásában, hitében 'helyére tenni', lesz meg az eredménye. Van, aki megijed, s féltelmében, hogy "lemarad az életről" – igyekszik majdnem mindent kipróbálni. Aki azonban Isten kezéből tudja venni az élet törvényszerű görbülését a sír felé, az békességgel léphet életének ebbe az új szakaszába, ami akár évtizedekig is eltarthat.

Szép-e a temető?

Nekünk az *ecclesia militans* (földön küzdő egyház) tagjainak a napfényes őszi napokban különlegesen szép, mert a meleg színek, a halál ridegségét enyhítik a lelkünkben, a misztikusan hosszú árnyékok pedig meditációra hívogatnak. Ha aztán az el-elgondolkodásainkból felfakadó létigazságok figyelmeztetésként még be is épülnek a hétköznapjainkba, akkor abból mindig békesség születik. Másfajta béke ez, nem világi – az ugyanis mindig csak részleges és elmúló – hanem olyan, amit csak a Mester képes adni az őt követőknek... alkotásra hívogató, erőt-megújító béke ez.

Béke szigete a békétlenség tengerében?

Ez lehetne akár a temető is, de nem az! A moszlimok, a zsidók nem temetkeznek egy földbe a "más hiten" – ideértve az ateistákat is – lévőkkel, s még mielőtt felszisszenénk, ne felejtjük el, hogy az ún. keresztény világban még *ma is léteznek felekezeti temetők!* Emberileg persze nagyon is érthető ez a szemlélet, hiszen ha az életben nem tudtak megbékélni egymással, akkor miért pont a halál örökkévalóságában kellene ezt megtenniük?

Vannak ugyan szép kivételek, de sajnos általános, hogy a temetőben még az "egy-hiten-lévők" se egyformák: kinek hatalmas síremlék "jár" – miért is? –, s milliószám vannak azok, akiknek csak egy "katona-egyenkereszt" jut a temetőjében – elvégre ők csak ifjú életüket áldozták fel a hatalomért! (*Fontos! A honvédő-hősök az alapvetően más kategória! Erről is elmélnünk kellene...*)

Pedig "Isten gyermekei vagyunk" – mindannyian

Ez az ige-üzenet/levélbeli megállapítás pontosan azt hangsúlyozza számunkra, amit mindannyian átérzünk földi vándorlásunk során, hogy ti. *az élet célja az élet maga.*

Az (élet)út – amire születésünkkel állított minket a Gondviselés –, kell hogy vezessen valahová(!), de hogy hova is, nos – János ezt őszintén megvallja – az még nem lett nyilvánvalóvá. János apostol (a szeretett tanítvány) a megtapasztalt szeretetből az igazságot vallja meg: *fogalmunk sincs arról, hogy mivé leszünk!* Fogalmaink ugyan vannak arra, hogy körbedadogjunk az Isten valóságát, de elképzelni az Elképzelhetlent (s Istenben benne van az Ő országa is) – nos, ez meghaladja időbe és térbe, azaz ebbe a múlandó, folytonosan kopó testbe-zárt ideiglenes képességeinket.

Üdvbizonyosság vs. szeretet

Vannak persze olyanok is a JóIsten ege alatt – nem is kevesen(!) –, akik úgy beszélnek itt, ebben a földi létben az "odaátról", mintha már jártak volna ott, de ez a gör-

csös bizonyosság inkább elszomorító a gondolkodó ember számára, mintsem építő, arról nem is szólva, hogy nem sok köze van a Krisztus-követéshez, aminek főntről kapott kegyelmi alapja a szelidség és a szeretet józansága.

Helyesebb és nyugalmat-hozóbb őszintén megvallani, hogy bizony nem tudjuk – ezt sem tudjuk, legfeljebb csak sejtjük – mintsem eszelősen kapaszkodni a giccesre kerekített emberi elképzelésekbe. Míg az élet realitását nélkülözők itt a földi létben kívánják a mennyei örömeket begyűjteni – erről szól ugyanis rajongó életük –, addig János tanítványi bölcsessége arra figyelmeztet, hogy a színről-színre látás teljességét odát kapjuk meg, nem pedig ideleln. Lehet ez ellen berzenkedni, de jól van ez így... Isten tudja, hogy mire van szükségünk, s azt mindig meg is kapjuk!

fm

Dsida Jenő Temetőben

**Köröttem csend – és temető.
Csak néha suttog valami,
csak néha lehet hallani:
ez ő, ez ő, ez ő! –
Azután minden újra csendes,
és álmodik a temető.**

**Én hajtott fővel ballagok,
s a néma árnyak szembe jönnek,
s a sírkeresztek rámköszönnek,
és mind az igazi Nagyk –
Én, a halottak ismerőse,
révedő szemmel ballagok.**

**Utánam huhog a Jövő,
a Múlt, Jelen, a sok kereszt,
s az árnyak kara zúgni kezd:
ez ő, ez ő, ez ő! –
Azután minden újra csendes,
és álmodik a temető.**

Kedves Testvéreim!

Szokásosnál rövidebb hírlevéllel jelentkezem a reformáció hónapjában. Ilyenkor számos szép programra hívogatnak – néhányon mi is részt vettünk – s ez az a hónap, amikor a kerti teendők időfálgó erejét mi is megtapasztalhatjuk.

Az elmúlt évek jó tapasztalatai nyomán a *Reformáció-Hete* nálunk itt Tatán most is (fél)héttel zárul. (Mindenszentek-halottaknapori országos ideodautázások következtében korábban alkalmainkat szerényebb mértékben látogatták.) Itt is igaz a mondás, hogy a számszerint kevesebb, az sokszor több! Így hívogatok nyugállományú szolgatársam *Végh Tamás* ezt a 'fél-hetet' be-töltő igehirdetés-sorozatára is!

Jelentem a Gyülekezetnek, hogy kistemplomunk 15 év után esedékes teljes nyílászáró-festési/felújítási munkálatai befejeződtek, ami nagy örömmel és nyugalommal tölt el mindannyiunkat. Köszönöm Mindazoknak, akik ezt lehetővé tették!

Mindenkinek kívánok ezúton is hálaadó istenes csendes-perceket, az őszi borúsabb idő ellenére is lutherános derűt, s lelkipásztori szeretettel hívogatom Testvéreket alkalmainkra is: „Erős vár mi Istenünk!”

Tamás Végh

Mindenható Isten!
Hálát adunk atyai gondoskodásodért és azért a jóságodért, hogy megáldod a földet és munkánkat, és megadod mindennapi kenyerünket. Kérünk, nyisd meg jóságos szívedet, szelid kezedet, áldj meg minket és a tőled kapott javainkat, fordítsd javunkra ajándékaidat, hogy keresztyén módon éljünk és gazdálkodjunk, családunknak és ember-társainknak

szolgáljunk testi és lelki javainkkal, téged pedig igaz hittel és jó lelkiismerettel dicsőítsünk most és örökké, az Úr Jézus krisztus által. Ámen.

Hálaadó-oltárunk
(ezeszl. 20-tól vasárnapon)
Köszönjük a díszítést!

Rövid-hírek

Szeptember 15-én Pataki Gergely (ev.) és Kovács Ivetta (r.kat) testvéreink Isten előtt házasságot kötöttek. Isten áldása kísérelje őket további életútjukon!

Szeptember 28-án az Almási úti temetőben eltemettük Böjtös Sándor evangélikus testvérünket, akit 84 éves korában szólított magához az Élet és a Halál URa. Boldogok akik az ÚRban hunytak el!

Október 6-án a templomtér nyílászáróinak festési munkálatai után nagytakarítást végeztünk. Köszönjük a képen nem szereplő testvéreink segítségét is!

Október 6-án Budapesten a Deák-téri Evangélikus Templomban Országos Evangélicizáció volt, melyen gyülekezetünk-ből *Molnár Piroška* presbiter testvérünk vezetésevel többen is részt vettek. (Rövid beszámolóját anyagtorlódás miatt most nem tudjuk közölni, beszámolójának keretét a későbbiekben keressük.)

Október 7-én, istentiszteletünk keretében a keresztség szentségében rész-sült *Horváth Orsolya* kistestvérünk, *Horváth Tibor (ev.)* és *Horváthné Dr. Neiger Éva Kata (r.kat.)* másodszülött gyermeke. Isten áldása kísérelje a gyermeket, s az egész családot!

Október 19-én a Tatabányán az Újtelepi temetőben eltemettük *Fribitzer Józsefné sz. Salamon Éva* testvérünket. A Mindenható ÚR Isten 1931.12.31. látta meg vele a napvilágot, s 2018.09.27-én hívta magához. Emlékét tegye áldottá övé körében! Boldogok, akik az ÚRban hunytak el!

Jelentem, hogy október 15-én és 24-én Budapesten – mint lelkész bíró, az eljáró bíróság tagjaként – tárgyaláson vettem részt. Hét-éves megbízatásom ezzel gyaníthatóan véget is ért, hiszen egyházunk zsinata a törvényeink értelmében hamarosan tisztújító választásokat ír ki.

Reformáció-heti alkalmak

Október 28-29-30. 18 óra

Református Gyülekezeti Otthon

Október 31. 18 óra

Evangélikus Kistemplom

Ünnepi Istentisztelet

úrvacsorával!

A REFORMÁCIÓ ÜNNEPE KÜSZÖBÉN

(Hitünk átvilágítása a Biblia és a hitvallás mérlegén)

Október 28. 18 óra

Református Gyülekezeti Otthon
MEGBOCSÁTOTT! (1Jn. 1,8–9.)

Szolgál: *Végh Tamás*

ny. budapest-fasori lelkipásztor

Október 29. 18 óra

Református Gyülekezeti Otthon
MEGSZABADÍTOTT!

(5Móz. 18,9–16. Acs. 19,18–20.)

Szolgál: *Végh Tamás*

Október 30. 18 óra

Református Gyülekezeti Otthon
MEGÓRIZ! (Róm. 8,28.)

Szolgál: *Végh Tamás*

Október 31. 18 óra

Evangélikus Kistemplom
BOLDOG TUDÁS! (Mt. 11,28–30.)

Szolgál: *Dr. Szabó Előd*

tatai lelkipásztor, liturgia: *frankom*

Utána szeretetvendégség!